

ud af den. Dersom den ærede Kirkeminister altsaa er enig med mig i den Opfattelse, at han ikke er Kirkeminister for at staae Folkekirken ihjel, troer jeg ogsaa, at han maa være enig med mig i, at han som Kirkeminister maa sørge for, at Folkekirken har al den Frihed, som den uden Skade for nogen Moderssjel, men til stor Gavn og Velsignelse for den selv kan have. Træder man ud af Folkekirken, kan man vælge sig en hvilken som helst Præst, man vil, men skal man derimod indenfor Folkekirken bindes til et bestemt begrændset Antal Mænd, mellem hvilke man skal søge sin Præst, hvad enten man kan finde ham eller ikke, ere Raarene høist ulige og høist uheldige for Medlemmerne af Folkekirken; man maa hænge meget trofast ved denne, naar man under saadanne Omstændigheder ikke forlader den. Det Forslag som det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen) har bebudet, gaaer ikke ud paa, at Medlemmer af Folkekirken kunne vælge til Præst, hvem de ville, men det gaaer kun ud paa, at de kunne knytte sig til saadanne Mænd, der allerede af Statsmagten ere stemplede som dem, der ere dygtige og værdige til at beklæde en saadan Stilling, og som dernæst af Kirkens Biskop have modtaget en Subdielse, der yderligere godtgjør, at ogsaa Kirkens Overhyrde finder dem stikede og værdige dertil. Det gaaer altsaa ikke ud paa, at Folkekirken's Medlemmer skulle kunne vælge til Præst, hvem de ville, men det gaaer ud derpaa, at de kunne vælge til Præst, hvem de ville af saadanne Mænd, der allerede haade af Statsmagten og af Kirkemagten ere godkjendte som dygtige og værdige til at være Præster. Dog ikke engang enhver Saadan forlanger Forslaget, at man skal kunne vælge til sin Præst, men kun en Saadan, som nyder den Tillid, Afgørelse og Anseelse i Menigheden, at mindst 30 Familier ville knytte sig til ham, og disse 30 Familier ville, vel at mærke, ikke derved blive frie for at svare Tiende, Offer og jeg veed Pøkker ikke hvad til Sognepræsten, medens de naturligvis skulle lønne Den, de vælge, og sætte ham istand

til at leve som deres Præst. Det er saadanne Betingelser, der ere stillede i dette Forslag, som desværre saabt med en ringe Majoritet i Landstinget, maaskee netop paa Grund af den ærede Ministers Modstand, men som den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen) nu vil indbringe her i dette Thing, støttet vistnok af flere, end den ærede Minister tænker og aner. Det forekommer mig, at et saadant Forslag i sig selv, statsligt og kirkeligt betragtet, er saa uskyldigt som vel kan tænkes, og det forekommer mig tillige, at dersom Regjeringen vedbliver at modsætte sig et saa uskyldigt Forslag, der maaskee, hvis det blev vedtaget, i mange, mange Tider kunde holde Folkekirken sammen, gjør den det ikke i Folkekirkens Interesse, men den maa da tage det paa sine Skuldre og paa sin Samvittighed, om den sprænger Folkekirken.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er en Selvfølge, at hvad der kan blive lagt paa mine Skuldre, skal jeg altid være villig til at bære. Den eneste Bemærkning i den ærede fjerde Talers Foredrag, som jeg skal berøre og som gav mig Anledning til at begjære Ordet, var den Ytring af ham, at han meente, at jeg skulde have udtalt mig usorgfaldt, navnlig som om jeg skulde have indblandet Hs. Majestæts Kongens Navn i Debatten. Denne Ytring gjør mig det aldeles klart, at det ærede Medlem har misforstaaet, hvortil jeg sigtede i den Ytring, som jeg tillod mig at henvende til den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen). Jeg sigtede selvfølgelig til det Forhold, hvori dette Medlems ankyndede Endringsforslag vilde komme til at staae til den Stilling, som jeg har tilladt mig at indtage, med andre Ord, jeg vilde derved kun gjentage paa en anden Maade, hvad jeg har tilladt mig at sige paa et andet Sted, nemlig, at jeg, hvis Lovforslaget kommer til at indeholde nogen Bestemmelse ud over det, der nu foreligger, ikke vil see mig istand til at tilraade